

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



ANTI-KAHRAMANLARIN HASIYDI
PETER 'COLUMBO' FALK

ADAMSANDLER JENNIFERANISTON

HayatımYalan

JustGoWithIt



ŞİMDİ **DVD** **VCD** VE **Blu-ray Disc** 'DE!

© 2011 Columbia Pictures Industries, Inc. Tüm hakları saklıdır.
© 2011 Kapak ve Tasarım Sony Pictures Home Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

tiglon

BİLGİ : www.tiglon.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

COLUMBIA
PICTURES

HAPPY
MADISON

SONY
make.believe

SONY
PICTURES
HOME
ENTERTAINMENT

SİNEMADA YENİDEN ÇEVİRİM DÖNEMİ...

VİZYONDAKİ FİMLERE BAKARAK BÜTÜN BİR SİNEMA SANATININ SON YILLARDA İÇİNE DÜŞTÜĞÜ ENTERESAN durumu görmek mümkün olabilir. Son aylarda vizyon salonlarını şenlendiren filmleri türlerine göre ayırdığımızda ortaya çıkan tablo pek iyimser olmuyor. Hep beraber bakalım...

Devam filmleri: "Transformers 3" güzel kızlar, yüksek volümlü müzikler, arabaya dönüşen robotlar, yoğun bir baş ağrısından başka ne veriyor? "Karayip Korsanları: Gizemli Denizlerde" ait olduğu serinin en renkli karakterinin peşine takılsa ve Penélope Cruz'u kadrosuna alsa da içinde yeni hiçbir şey barındırmayan, hatta fazlasıyla tanıdık hikaye omurgasıyla neredeyse bir 'yeniden çevrim'. "Felekten Bir Gece Daha" da, ilk filmin formülü kafayı biraz daha bel altına çalıştırarak ve daha az komik bir şekilde 'copy-paste' edilmiş. Bu durum, zihinlerimizde yer edinen ilk filme bile zarar veriyor! "Çiğlık 4" çoktan eskimiş bir seriyi yenileyememenin sancısını taşıyor... "Kung Fu Panda 2" sevimli, "Hızlı Ve Öfkeli 5" eğlenceli ama seyredildiği anda tüketilen devam filmleri... Bu kategoride sadece "X-Men: Birinci Sınıf" ait olduğu seriye getirdiği yenilikçi ve 'bütünleyici' tavrı diğerlerinden ayrılıyor.

Türk devam filmleri: "Eyyvah Eyyvah 2" ve "Kurtlar Vadisi: Filistin" bariz 'kısır' filmler. Ana karakterlerinin bariz özelliklerini sürdürdükleri ticari birer 'kapkaç' mantığıyla yapılmaktalar çünkü...

Gişe filmleri: Merakla beklenen "Super 8", "E.T." ve "The Goonies" filmlerinden türetilen 'melez' bir 'taklit film' çıktı... Belli bir yaştan altındakiler için keyifli ama bunun nedeni filmin 'iyi' olması değil! Daha önce yapılmış 'iyi' filmleri çağrıştırdığı için... "Hanna", "Kefaret" gibi bir filmi çektikten sonra her çektiğiyle bir öncekini aratan bir yönetmenden çıkmış 'sanatımsı bir aksiyon filmi' çekme gayreti... Yeterince derinleşemeyen ve artık nasıl yürüyeceğini tamamen bildiğimiz bir yapıda seyreden süper kahraman filmi "Thor"... Bunlara tatsız ve zorlama hikayelerle yürütülmeye çalışılan romantik komedileri de ekleyin...

Korku filmleri: Son aylarda izlediğimiz korku filmlerinin isimleri şöyle: "Kıyamet Gecesi", "Dehşet Evi", "Ölüm Çiftliği", "Lanetli Miras", "Şeytanın Oteli 3", "Dehşetin Gözleri", "Koşuş", "Tuzak"... Daha Türkçe isimleri bile ne kadar demode olduklarını özetliyor. Bu filmlerin neredeyse hepsi kapana kısılmış karakterlerini, kısıldıkları yerlerden sağ salım çıkartmaya çalışıyor... Üstelik bunlardan "Dehşet Evi", son derece çarpık bir ticari anlayışla vücuda getirilmiş, 'zararlı' bir istismar örneği sunuyor bize.

Türk filmleri: Sinema seyircisi, perdeyi yakacak şiddette aşk filmlerine özlem duyduğu için iki sorunlu aşk filmine ilgi gösterdi. Bir sürü klasik aşk filmine rahmet okutan "Aşk Tesadüfleri Sever" ve aşkı kutsallaştırdığını zannedip baştan sona yanlış bir psikolojinin izini süren "İncir Reçeli"... Kaldı ki ikincisine yoğun bir medya dopingi yapıldı. Aile kurumuna başka bir yerden vuran "Çınar Ağacı"ndan bir "Babam Ve Oğlum", hatta "Yengeç Sepeti" bile çıkamadı. Özcan Deniz, "Ya Sonra" ile müziksiz de Hint filmi çekilebileceğini ispatladı! Televizyon dizisinden gelen ve aynı estetiği sürdüren "Türkan", yılın 'zekaya hakaret' filmleri kategorisinde yer alan "Şov Bızın" ve "Ağır Abi" gibi filmlerle liste daha da uzuyor...

Son 5-6 ayda vizyonumuza gelen filmlerden oluşan bu tabloya bakınca -tabii ki istisnalar dışında- sizde de bir tekrar duygusu oluşmuyor mu? Avrupa sinemasından gelen filmler bile neredeyse birbirinin kopyası oldu...

Biz Arka Pencere'nin yazarlarının yaş ortalaması 30'larda bir yerde... O zaman 50 yaşına geldiğimizde (bu Türkiye koşullarında gelebilirsek tabii!), biz hiç 'yeni' bir film izleyemeyecek miyiz bu durumda? Dünyanın her yerinde her yıl yüzlerce iyi film çekiliyor. Ve bizim ülkemizde sinemaya çıkan filmler böyle filmler işte...

O zaman ister istemez şüpheye düşüyor insan: Ya birileri yanlış filmler seçiyor salonlarımızda oynatmak için ya da dünya sineması topyekün bir yaratım krizi yaşıyor... 

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, ERMAN ATA UNCU, BERKE GÖL

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com



6 ÇOK BİLEN ADAM

Bir Ayrılık (Jodaeiye Nader Az Simin), Transformers: Ay'ın Karanlık Yüzü (Transformers: Dark Of The Moon), Julia'nın Gözleri (Los Ojos De Julia), Tanrılar Ve İnsanlar (Des Hommes Et Des Dieux), Dehşetin Gözleri (Zwart Water), Aşka Şans Ver (La Chance De Ma Vie).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

20 TRENDEKİ YABANCI

İtalyan çizirlerin yarattığı, ülkemizde de pek sevilen çizgi roman kahramanı Zagor'u sinemaya taşıyan sadece Yeşilçam oldu!

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Paul Thomas Anderson, rastlantıların ışığında 'insan ruhunun haritası'nı çıkarıyor: Manolya (Magnolia).

24 ESRAR PERDESİ

Geçen hafta hayata gözlerini yuman Peter 'Columbo' Falk'un ardından söylenebileceklerin haddi hesabı yoktu, biz de söyledik...

28 AİLE OYUNU

Öteki Dünya (Hereafter), 127 Saat (127 Hours).

32 SAPIK

Don't Be Afraid Of The Dark, Altyazı'nın Temmuz-Ağustos 2011 sayısı, Apollo 18, İFSAK'ta Nuri Bilge Ceylan filmleri, Brave.

BİR AYRILIK

ORJİNAL ADI Jodaeiye Nader

Az Simin

YÖNETMEN Asghar Farhadi

OYUNCULAR Peyman Moaadi,

Leyla Hatemi, Sareh Bayat,

Sarina Farhadi, Şahap Huseyni

YAPIM 2011 İran

SÜRE 123 dk.

DAĞITIM M3 (Mars Prodüksiyon)

İRAN SİNEMASININ VE İRANLI SİNEMACILARIN VARLIĞINA VE ÇABALARINA şükran duymalıyız. Pek çok içe kapalı İslam toplumunun tersine, toplumsal arızalarının peçesini sinema sanatının önünde açmaya cesaret ettikleri için...

Asghar Farhadi'nin filmi "Bir Ayrılık"a bakınca, tam da yukarıda sözü edilen nedenden ötürü, Cafer Panahi ve onun gibi İran'daki rejimin gadrine uğramış diğer sinemacıların ellerinden o kelepçeleri çıkarma gereksiniminin önemini fark ediyorsunuz: Bu filmler, üstelik sinemada hikaye anlatma konusunda çok iyi kurgulanmış senaryolarıyla yedinci sanata ciddi katkılar yapıyorlar. Tıpkı bu seneki Berlin Film Festivali'nde yönetmeni Asghar Farhadi'ye Altın Ayı, ana kahramanlarına hayat veren iki kadın ve iki erkek oyuncusuna da Gümüş Ayı ödülleri getiren "Bir Ayrılık" gibi... Sinema tarihinde bu üç 'ayı' birden kazanan başka bir film olmadığını biliyor muydunuz? İzledikten sonra bu başarısının hiç de tesadüfi olmadığını kendisine özgü acı bir üslupla ispatlıyor film.

"Bir Ayrılık", temelde, yollarını ayırma kararı alan üst-orta sınıfa mensup İranlı bir çiftin kendilerine, kızlarına ve çevrelerine verdikleri duygusal tahribata odaklanıyor. Yurtdışında yaşamayı kafasına koymuş Simin (Hatemi), kocası Nadir'i (Moaadi) terk etme kararı almıştır. Yeniyetme kızları Termeh (Farhadi) babasıyla kalmaya karar verir. Karısını çok sevmesine rağmen evdeki bakıma muhtaç babasını geride bırakamayan Nadir, durumu kabullenmiştir. Adam gündüzleri çalışmak zorunda olduğundan babasına bakması için bir kadın tutar: Razieh... İşe şiddetle ihtiyacı olan Razieh bu konuda kocasının rızasını almamıştır. Daha kötüsü hamiledir ve gebeliğini patronu Nadir'den saklar...

Dinî kuralların, toplumsal baskıların insanların hayatında nasıl domino taşları gibi kademe kademe yıkıma neden olabileceğini gösteren bir film "Bir Ayrılık". Bu kural ve baskıların arkasından dolanmak için söylenen beyaz yalanların birbirini izlediği, her bir yalanla

ise ilişkilerin daha da karardığı bu toplumsal yapı neresinden bakarsanız bakın sağlıksız işliyor. Sadece karı ile koca arasında değil, anne ile kız, baba ile kız, işveren ile çalışan, otorite ile vatandaş arasında da birbirlerinin gözünün içine baka baka yalan söylenebilen, belki de söylenmek zorunda kalınan bir ilişki düzeninden bahsediyoruz. Yönetmen bu süre boyunca 'kuşku'yu kusursuzca işliyor. Diyebiliriz ki, 'kuşku' temasını sinema tarihinde en iyi işleyen filmlerden biriyle karşı karşıyayız. Yönetmen Farhadi kimin doğruyu söyleyip kimin yalana başvurduğunu uzun süre, üstelik hiç renk vermeden saklamayı beceriyor. Bu, "Bir Ayrılık"ı bir yanıyla "Raşomon" (Rashômon) sularına çekiyor. Gerçeklerin ve doğruların her karakter tarafından kendi lehine sündürüldüğünü görmek hepimizi insanlığımızdan utandıracak türde. Gelin görün ki, yönetmen Farhadi'nin hiçbir karakterini yargılamak gibi bir niyeti de yok. Tam tersine, sarfedilen tüm yalanlar herkesin günlük hayatta başı sıkıştığında başvurabileceği naiflikte. Fark edilmeyeceğini sandığınız bir yalanınızın büyüüp başınızı belaya soktuğu zamanlar hiç olmadı mı? Farhadi'nin filmi tam da bunun filmi. "Bir Ayrılık" uzun süre böyle "Raşomon" sularında gezindikten sonra çözülme aşamasında oradan ayrılıp tümüyle özgün bir kulvara giriyor. İtirafın peşi sıra sükün ettiği bu bölüm kahramanlarımızın tümü üzerinden insan acziyetinin en acınası portrelerini sunuyor. Fakat, şunun altını tekrar çizmeli, Farhadi hiçbirini yargılamadığı gibi, hepsine de aynı mesafede durmaya gayret ediyor. Sadece bir sinemacı değil, bir sosyolog gibi de hareket ediyor. Herkese yalanlarını sağlam bir şekilde sebebe dökme fırsatı veriyor. Taraf tutmadığının en mükemmel örneğine tanık olmak içinse final karesine kadar beklemek gerek. Simin ile Nadir'i kusursuz bir biçimde ayırdığı final karesi üzerinde yazılar akmaya başlayınca, koltuğunuza mıhlaniyor, hayatı en yalın haliyle dahi yaşamının zorluklarına, bunun sanıldığı kadar basit olmadığına dair uzun uzadıya düşünüyorsunuz.

Bu seneki Berlin Film Festivali'nin Altın Ayı galibi, yollarını ayırma kararı alan üst-orta sınıfa mensup İranlı bir çiftin kendilerine ve çevrelerindeki tahribata verdikleri tahribata odaklanıyor.





Simin ile Nadir'i kusursuz bir biçimde ayıran final karesi üzerinde yazılar akmaya başlayınca, koltuğa mihlanıyor, uzun uzadıya düşünüyorsunuz.

Karı koca olan Simin ile Nadir ve kızları Termeh arasındaki ilişki ise "Kramer Kramer'e Karşı"yı (Kramer Vs. Kramer) andırıyor. Yine de bu sizi yanıltmasın, sadece 'ailevi durum'u nitelendirmekten öte bir mana taşıyor bu teşbih. Zira baba ile kız arasında olup bitenler oradaki 'ideal' ilişkiden de hayli uzakta seyrediyor. Anne ise oradaki gibi önce bir süreliğine öyküden dışlansa da, senaryo bizi ondan uzun süre mahrum bırakmıyor.

"Bir Ayrılık" bir yanıyla katı dinî kurallarla idare edilen bir toplumsal düzenin bireyleri nasıl köşeye sıkıştırdığını tasvir ediyor. Diğer yanıyla da okumuş, ekonomik bağımsızlığını kazanmış, hatırı sayılır geliri olan kadın ve erkekler arasındaki ilişkinin İran'da da tıpkı Batı'daki gibi kırılğan bir yapı arz ettiğinin, böylesi durumlarda bencilliğin zirve yaptığıнын altını çiziyor.

Kentleşmenin, ekonomik refahın kadın ile erkeği daha kolay birbirinden ayırabildiğini gösteriyor. Beri yandan, fakir çiftimiz Razieh ve Hodjat üzerinden de yokluğun ve yoksulluğun insanları nasıl çaresizliğe itebildiğini isyankar bir biçimde betimliyor.

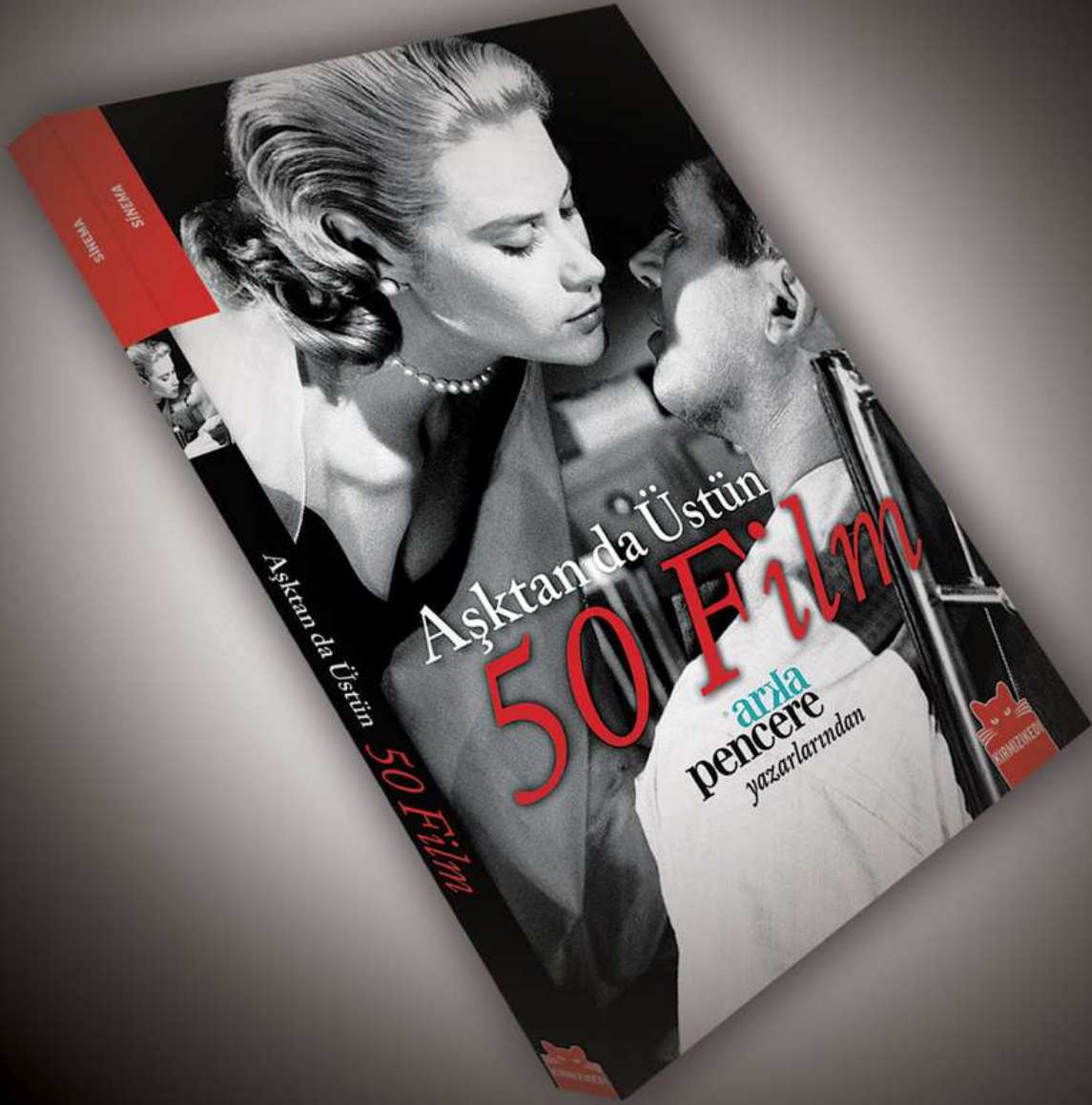
Yönetmen Farhadi çok iyi bir senaryo yazarı. "Bir Ayrılık", karakterleri ve durumları kağıt üzerinde aylarca çalışılmış da bu hale gelmiş, orası belli. Yönetmen Amerikan bağımsızları gibi karakter odaklı bir sinema yapsa da, ülkesinin sosyolojik aksaklıklarına dair keskin gözlemler aktarmaktan geri durmuyor. [\[1\]](#)

👍 300 bin dolara da sinema sanatı adına mükemmel işler çıkarılabileceğinin en sağlam kanıtı.

👎 Filmde suçu bir parça kadına atan ince bir mesaj var ki, görmezden gelmek gerek.

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.





TRANSFORMERS: AY'IN KARANLIK YÜZÜ

TRANSFORMERS", SEYİRCİYE NELERİN ÇEKİCİ GELECEĞİNİ TA BAŞTAN belirleyen yapısından dolayı en hesaplı fantastik serilerden biri. Birini seyrederken, insanın, filmlerin 'hedef kitlesini', ergenlik çağındaki erkek çocukları düşünmeden edememesi, bunun en büyük kanıtı. Bu hafta gösterime giren "Ay'ın Karanlık Yüzü"nde hikayeyi esas kızın (Rosie Huntington-Whiteley) yakın plan 'popo görüntüsüyle' açan, "Yenilenlerin İntikamı"nda Megan Fox'un motosikletli poster pozunu sahne niyetine filme koyan bir seriden bahsediyoruz. Her bölümde 'nerd' kahramanın, seyirci konumundaki 'nerd'lerin arzularına karşılık geleceği hesap edilerek, erkek dergilerinden fırlamış gibi duran kadınlarla eşleştirilmesi, teknoloji fetişizmi, seyirciyi harekete geçireceği varsayılan büyük laflar da cabası...

Ancak promosyon kampanyalarıyla, etrafında yaratılmaya çalışılan havayla varmak istediği kült konum düşünüldüğünde "Transformers"çıların işi tam da bu yüzden biraz zor. Zira, oynadığı 'kültler ligi'ndeki diğer filmlerin seyirciyi bıraktığı özgür alanı göze alamayacak kadar kendini kasan bir seri "Transformers"... Gezegenleri Cybertron telef olduktan sonra dünyaya sığınan dev mekanik organizmalar Autobot'lar ve Decepticon'lar, tüm görsel cazibelerine karşın külliyattaki en eski numaraların, klişelerin sönük birer yansımasından ibaret. Belki bir oyuncak zincirinden feyz aldığı için, misal "Harry Potter" evreninin karmaşıklığına, hareketli dinamiğine ulaşmaları zor bu filmlerin. Ama 20 yıldır varlığını sürdüren bu oyuncak zincirinin promosyonunu yapmak için gerçekleştirilen çizgi romanlar ve belirli bir kuşağın zihnine kazınmış animasyon serisi, bu mitolojiyi zenginleştirecek unsurlar olarak orada duruyorlar. Hatta Tim Burton'ın, 'derinlik' konusunda çok daha az potansiyel barındıran, çıkletten çıkan bir karikatür serisinden uyarladığı "Çılgın Marslılar"ın deli dolu eğlencesini, hepsi birer şaheser olan karakterlerini düşününce "Transformers" serisinin elini kolunu bağlayan enerji yoksunluğunu açıklamak için başka

adreslere yönelmek gerekiyor. Ki bu adreslerin başında da ne yapımcı Steven Spielberg ne de serinin kaynak aldığı Transformers evreni var. Muhtemelen asıl mesele, yönetmen Michael Bay'ın yıllardır şatafatlı bir sinemasal şölen vaadiyle yola çıkan ama sonuçta o şatafatın vereceği zevki baltalayan 'iş adamı' yaklaşımında.

"Pearl Harbor"da politik doğruculuğa takılmadan savaş filmlerinin cazibesine, "Armageddon"da ise uzay maceralarının gösterişine odaklanmak kağıt üstünde gayet umut verici çıkış noktaları. Ama, "ta başından hikayeyi boşveriyorum, en ilkel sinemasal heyecanlarınıza oynuyorum" iddiasındaki bir yönetmenin daha az hesaplı, daha deli dolu, kısacası hedeflediği şölene yakışacak açıklıkta olması gerekmez mi?

Bay, hedeflediği şölen atmosferine belki en çok, onunla özdeşleştirilen yapımcısı Jerry Bruckheimer'in gölgesinden kurtulduğu "Ada"da (The Island) yaklaştı. Ama tuhaf olan, "Ada"da da ilk kez hikayeye önem verdiği iddiasıyla yola çıkmasına rağmen bunu becerebilmesiydi. Zaten sonrasında da görüldü ki, Bay'ın tüm şatafatına, göz alıcılığına rağmen bezdiricilikten kurtulamayan filmlerinden yapımcısı Bruckheimer değil, kendisi sorumlu. Maalesef, üç saate yakın süresiyle "Ay'ın Karanlık Yüzü", son dönemdeki en başarılı 3D uygulamalarından birini barındırmasına, Transformer'lardaki gözülcü işçiliğe karşın, Michael Bay filmografisindeki istisnalardan biri değil. Gerçi Shia LeBeouf'u gitgide sıradışı bir aksiyon yıldızına dönüştürmesi, dev robotlarla değil de, huysuz minik robot ikilisi Brains ve Wheelie'yle beraber filme sızmaya çalışan Gremlinler ruhu da filmi kurtarmıyor. Bir de finaldeki yoğun vatansever monolog, kendisini ciddiye almadığı baştan belli Russ Meyer filmlerinden birinde pek sırtıtmıyor da, böyle hesaplı bir üstün yapımda biraz moral bozuyor. [1]



Üç saate yakın süresini göze alanlar en azından 3D teknolojisinin nereye vardığını görmek için izlemeli.



Keşke Michael Bay, serinin şatafatına yakışacak kadar eğlenceye odaklı bir kafayla yönetmen koltuğuna otursaydı.

ORİJİNAL ADI Transformers:

Dark Of The Moon

YÖNETMEN Michael Bay

OYUNCULAR Shia LaBeouf, Rosie Huntington-Whiteley, Josh Duhamel, John Turturro, Tyrese Gibson, Patrick Dempsey, Frances McDormand, John Malkovich

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 157 dk.

DAĞITIM UIP

Son dönemdeki en başarılı 3D uygulamalarından birini barındırmasına karşın, Michael Bay filmografisindeki istisnalardan biri değil.



JULIA'NIN GÖZLERİ

BİR PROJEYE GUILLERMO DEL TORO EL ATTIYSA BİR BİLDİĞİ VARDIR! BİZİM DE o projeye daha dikkatli bakmamız kaçınılmazlaşır. Zira Meksikalı ustanın yönetmeyip yapımcı ya da senarist olarak katkıda bulunduğu, yani inandığı filmlere baktığımızda bizi yanıltmadığını gördük önceki örneklerde. Genç Katalan yönetmen Guillem Morales'in filminde de Guillermo del Toro'yu yapımcı koltuğunda görüyoruz, ki sinemaseverlere ekstra motivasyon sağlayan bir unsur oluyor bu.

"Julia'nın Gözleri", 'kuşku' motifi üzerinde yapılan hikayesiyle klasik gerilim açılışımıza doyurucu bir cevap oluyor nihayetinde. Genetik bir hastalık yüzünden körlük tehlikesiyle karşı karşıya olan Julia'nın, intihar ettiği düşünülen ikiz kız kardeşinin cinayete kurban gittiğine inanıp, bu inancını kanıtlayacak sonuçlara ulaşma çabasını izliyoruz. Kendisini de körlük noktasına getirecek bu süreç, onu bir yandan fiziksel olarak hırpalarken, öte yandan ruhsal tahribata uğrattırıyor.

Morales'in filmi, kaçınılmaz biçimde Alfred Hitchcock tematiğini hatırlatıyor. Üstadın önemli filmlerinin (örneğin "Arka Pencere/Rear Window" ya da "Rebecca") sırtını dayadığı 'kuşku' unsurunu kendine mihenk taşı olarak alan genç yönetmen, inandıkları konusunda kendisine destek olmayan çevresindekilere rağmen ısrarla araştırmasını sürdüren Julia'nın serüveniyle kuşkuyu giderek tırmanan gerilimin başrolüne oturtuyor. Kahramanın körlüğe yaklaşması da bu gerilimde önemli bir rol üstleniyor ve onu 'güvenilmez' kılıyor. Hikayedeki diğer karakterler kadar seyirci de Julia'ya tam olarak güvenemiyor, çevrede bir katil olduğunu biliyor ama bunun Julia'yı doğru yola ittiği konusundaki kuşkularından kurtulamıyor bir türlü.

Guillem Morales ve Oriol Paulo imzalı senaryoysa hikaye kurgusu konusunda derslik özellikler içeriyor. Başlangıç noktasıyla bitiş çizgisi arasında kurduğu ilişkide 'zararlı' sapmalar yaşamayan bu metin, karakterin hikaye boyunca önüne çıkan (çıkarılan) engelleri inandırıcı kılıyor, üzerine çullanmış kaba gereksiz yüklemeler

yapmaktan kaçınıyor. Kolayca çılgık çılgıca bir korku atmosferine sürüklenebilecek hikaye, dengeli senaryonun etkisiyle duracağı yeri iyi biliyor ve elindeki 'kullanma kılavuzu'na uygun rotayı takip ediyor. Örneğin katille Julia'yı bir araya getirdiğinde, 'cellat'ın acımasızlığını öne çıkarmak yerine, onun 'kurban' özelliklerine vurgu yapıyor. Kitleler içinde silikleşen, giderek 'görünmez' olan karakterin durumunu toplumsal bir 'sapma' olarak önümüze koyuyor, bunun yaşamlarımızda kapladığı yeri düşünmemize vesile oluyor. 'Körlük' de bu noktada önemli bir işlev üstleniyor, görünmezi 'görünür' kılabilen tek unsura dönüşüyor. Bu paradoksal durumsa filmin atardamarı olarak karşımıza çıkıyor, Julia'nın kuşkusunun onu götürdüğü yerde konuşlanıyor, sertleşen gerilime yeni bir anlam yüklüyor.

Aslan payını senaryo kapmış olsa da, bu filmi değerli kılan unsurlardan biri de plastiği kuşkusuz. Görme-görememe ikilemini hikayenin görsel yapısına da sindiren Óscar Faura imzalı çalışma, özel filtreler eşliğinde izleyiciyi de işin içine çeken bir bütünlüğe sahip. Julia'nın göremediği anlarda diğer karakterlerin de görünmesine izin vermeyen bu görsel yapı, filmin ritmini belirleme işlevi de üstleniyor bir yandan. Yönetmen Morales'in görsellik temeli üzerine inşa ettiği ve senaryoyla mükemmelen eşleştirdiği binaysa yıkılacak gibi durmuyor, film boyunca 'güvenle' konuk olacağımız bir mekan haline geliyor.

Aşkın da hikaye içinde önemli bir yere sahip olduğu "Julia'nın Gözleri", bunu bir 'katalizör' olarak kullanıyor ve başkarakterin motivasyonunu da güçlendiriyor böylece. Öte yandan, Julia'yı canlandıran Belén Rueda'nın yaklaşık iki saat boyunca 'kopma' emaresi göstermeyen bir kompozisyon çalışması sergilediğini, filmin çözülmesine imkan tanımayan bir oyunculuk gösterisine soyunduğunu da belirtmek gerek...



Julia'nın araştırması sırasında karşımıza çıkan duraklar, özenle kurulmuş hikayeyi bir sonraki aşamaya 'hasarsız' geçiriyorlar.



Gizemli komşu ve kızı, hikaye içinde işlevlerini kafamızda tam olarak oturtmadığımız iki karakter oluyorlar.

ORİJİNAL ADI Los Ojos De Julia

YÖNETMEN Guillem Morales

OYUNCULAR Belén Rueda,

Lluís Homar, Pablo Derqui,

Francesc Orella, Joan Dalmau

YAPIM 2010 İspanya

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Duka Film

Kolayca çılgık çılgıca bir korku atmosferine sürüklenebilecek hikaye, dengeli senaryonun etkisiyle duracağı yeri iyi biliyor, doğru rotayı izliyor.



TANRILAR VE İNSANLAR

TANRILAR VE İNSANLAR", 1990'LI YILLARIN ORTASINDA, İÇ SAVAŞLA BOĞUŞAN Cezayir'in ücra bir dağ köyünde, küçük bir manastırda geçiyor. Gerçek olaylardan hareket eden film, öyküsünü çok basit bir ikilem üzerine kuruyor: Manastırda yaşayan keşişler, radikal İslamcı milisler tarafından katledilme tehdidiyle karşı karşıya geldiklerinde, öğretilerine sadık kalıp görevlerini sürdürecekler mi, yoksa her şeyi bir kenara bırakıp canlarını kurtarmak için kaçacaklar mı? Kalırlarsa, ordunun onları koruma teklifini kabul edecekler mi, yoksa inançları uyarınca her şeyi göze alıp sadece Tanrı'ya mı sığınacaklar?

Xavier Beauvois'ya 2010 yılında Cannes Film Festivali'nde Jüri Büyük Ödülü'nü, 2011'de de César Ödülü'nü kazandıran film, köydeki gündelik hayatın sıradan ayrıntılarıyla, köy halkıyla manastır sakinleri arasındaki uyumlu ilişkiden kesitlerle açılıyor. Fransız keşişlerin dil, din ve kültür farkına rağmen yöre halkıyla iç içe, huzur içinde yaşadıklarını görüyoruz. Topraklarını birlikte ekiyorlar, pazar yerinde birlikte geziyorlar, köyden bir çocuğun sünnet olmasını birlikte kutluyorlar. Hatta tıbbi bir birimin olmadığı köyde, halkın sağlık sorunlarıyla da manastırdaki keşiş ilgileniyor. Ancak İslamcı örgütün üyeleri yakınlardaki bir inşaatta çalışan Hırvat işçileri gaddarca öldürdüğünde, bu huzurlu yaşamın kalıcı olamayacağı ortaya çıkıyor.

Beauvois, meseleyi tarihsel ve politik bağlamından yalıtarak sadece insani ve vicdani boyutu çerçevesinde işlemeyi tercih ediyor. Bu Kuzey Afrika ülkesinde neler olmuş, gayrimüslimlere karşı nefret nasıl tırmanmış, söz konusu İslamcı örgütün amacı nedir; bu gibi sorular filmin ilgi alanına girmiyor. Bunun yerine izleyici olarak bakışımız, keşişlerin ahlaki ikilemleriyle, kendi aralarındaki tartışmalarla ve korku dolu bekleyişleriyle sınırlı tutuluyor. Zaten manastırdaki kahramanlarımız da karşı karşıya oldukları tehdidi toplumsal bağlamı içinde anlamlandırmaktan uzaklar. Adeta tarihten, siyasetten bağımsız bir biçimde, sadece inançları

uğruna orada olduklarını düşünüyorlar. Oysa ortada kökeni yüzyıllar öncesine dayanan koskoca bir sömürgecilik tarihi var. Hristiyan cemaatinin olmadığı topraklarda bu manastır niye kurulmuş, soran yok. Cezayir'in bu küçük köyünün bütün sakinleri Fransızca konuşurken keşişler neden onların dilinde sadece "inşallah" demeyi biliyorlar acaba? Filmin kritik sahnelerinden birinde, görüşmeye gittikleri devlet görevlisi, hayatlarının tehlikede olduğunu ve ordunun korumasını mutlaka kabul etmelerinin gerektiğini söylüyor. Ardından -sorunu "biz, sizin yüzünüzden geri kaldık" gibi sığ bir yoruma indirgeyerek de olsa- bu tarihsel arkaplanı hatırlatıyor. Ancak keşişler, fedakarlıkla kibrin, idealizmle cehaletin birbirine karıştığı bir katılık içinde, boş bakışlarla karşılaşıyorlar bu uyarıyı.

Aslında yönetmen kahramanlarına biraz mesafe almayı denese; bu idealizmi, bu kararlılığı biraz soğukkanlı bir bakışla işlemeye çalışsa, söz konusu anlatıdan sömürgecilik tarihine dair zihin açıcı bir film çıkarabilir. Hatta Keşiş Christian'ın finalde yer alan sözleri aracılığıyla, 11 Eylül sonrasının medeniyetler çatışması tartışmalarına dair çıkarsamalar bile yapabilir. Ancak Beauvois kendini keşişleri kutsayıp birer aziz mertebesine çıkarmaya o kadar adanmış ki, filmin böyle bir yöne gitmesine imkan yok. Keşişlerin gündelik hayatlarından kesitler de, devlet korumasını ya da kaçıp gitmeyi reddedişlerinin yüceltilmesi de, tekrar tekrar gösterilen ayinlerindeki ruhani hava da hep bu amaca hizmet ediyor ve filmi 'inançları yüzünden şehit edilen masum insanlar' gibi naif bir temaya hapsediyor. Böyle olunca "Tanrılar Ve İnsanlar", 'insana dair bir hikaye' anlatıyor anlatmasına, fakat bahsettiğimiz devlet görevlisinin karşısında sus pus oturan keşişler gibi, tarih bilincinden nasibini almamış bir yoruma ulaşılıyor. 



Ölçülü oyunculukları ve özenli kurgusu, filmi ağır temposuna ve iki saate ulaşan süresine rağmen izlenir kılıyor.



Filmin karakterlerinin politik suursuzluğunu paylaşması, akliselim sahibi izleyicilerin canını sıkabilir.

ORİJİNAL ADI Des Hommes Et Des Dieux
YÖNETMEN Xavier Beauvois
OYUNCULAR Lambert Wilson, Michael Lonsdale, Olivier Rabourdin, Philippe Laudenbach, Jacques Herlin, Loïc Pichon, Xavier Maly, Jean-Marie Frin, Abdelhafid Metalsi
YAPIM 2010 Fransa
SÜRE 120 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Kahramanlarımız tarihten bağımsız, salt inançları uğruna orada olduklarını düşünüyor. Oysa ortada yüzyıllar öncesine dayanan bir sömürgecilik tarihi var.



DEHŞETİN GÖZLERİ

ORJİNAL ADI Zwart Water
YÖNETMEN Elbert van Strien
OYUNCULAR Hadewych Minis,
 Barry Atsma, Isabelle Stokkel
YAPIM 2010 Hollanda-Belçika
SÜRE 112 dk.
DAĞITIM Tiglon (Kalinos)

İlk bakışta cazip gibi
 görünüyor da,
 karşımızda başarısız bir
 korku filmi var. Sanki
 basit bir video filmi bu.

DEHŞETİN GÖZLERİ", 9 YAŞINDAKİ LISA'NIN, KALICI BİR İŞTE TUTUNAMAMIŞ ANNE VE babasıyla taşındığı Belçika kırsalındaki büyük evin bodrumundaki hayaletle (!) arkadaş, giderek suç ortağı olması üzerine kurulu. Peki, yeni ölen anneannesinden miras bu evde karşılaştığı hayalet kimdir? Geçmişini sır gibi saklayan annesinin, 'öldüğü varsayılan' ikizi olmasın?

İlk bakışta cazip gibi görünüyor olsa da, karşımızdaki başarısız bir korku filmi. Çünkü başta genç karı kocanın maddi istikrarsızlığı neden olmak üzere aile içinde zaman zaman hissedilen dramatik gerilimi, Lisa'nın ruhsal dengesizliğinin potansiyel tehlike arz etmesi haliyle birlikte yeterince dokuyamıyor. Çünkü 'şaşırtmaca' yoluyla korkutmayı denerken, "bu muymuş" dedirten 'sürpriz olmayan sürprizine' ilişkin 'açık vermeme' uğruna hikayeyi gevşek tutuyor. Bu da, 112 dakikalık uzunca bir süreye az geliyor. Yazık ki, 'gerçeküstü oyunlarla' korkutmayı beceremediği gibi, sonra her şeyi bağladığı argüman da çok cılız kalıyor. Oysa tarihte Alfred Hitchcock gibi bir dâhi örnek ve onun "Sapık'ta (Psycho), Simon

Oakland tarafından canlandırılan Dr. Fred Richman'ı var: Norman Bates'in zihninin nasıl çalıştığını anlatarak, filmin etkisini tamamlar; seyirciyi tatmin eder.

Burada ise, yönetmen Elbert van Strien, öyküdeki 'hakikati açıklama' telaşında, kimi ikizlerde ortaya çıkan trajik gelişmelere ve kalıtımın önemine şöyle bir dokunup, 'inanması için bir bilim insanı desteğine ihtiyacı olan', filme de zaten pamuk ipliğiyle bağlı seyirciyi iyice koparıyor. Geriye de sadece, birkaç 'sıçrama anı' kalıyor.

Yazık ki, oyuncular da, bir farklılık getiremiyor, rollerine kendi yorumlarını katamıyorlar. Sanki basit bir video filmi izliyoruz.

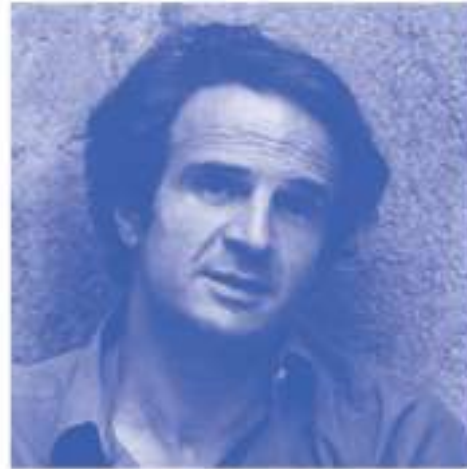
Neyse ki görüntü yönetmeninin pastel renklerdeki 'yalnızlık duygusu', kısacık sürelerle de olsa ortama girmemizi sağlıyor. 📺

👍 Charlize Theron'un yeniden çevrim haklarını satın alması, iyi bir yönetmene düşerse, aradaki farkı görmemiz açısından iyi haber!

👍 Baba rolündeki İngiliz oyuncu Barry Atsma, bu filmin havasında fazlasıyla 'parlak yüzlü' kalmış!

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai



altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde



AŞKA ŞANS VER

ORJİNAL ADI La Chance De Ma Vie

YÖNETMEN Nicolas Cuhe

OYUNCULAR Virginie Efira,

François-Xavier Demaison,

Armelle Deutsch, Raphaël Personnaz

YAPIM 2010 Fransa-Belçika

SÜRE 87 dk.

DAĞITIM M3 (Filma Ltd.)

'Bahtsız bedevi'nin Fransız şubesi diyebileceğimiz bir başkarakteri var bu filmin.

AMERİKAN ROMANTİK KOMEDİLERİNİN SON ZAMANLARDAKİ GİDİŞATI VAHİM bildiğiniz gibi, elle tutulur örnek bulmak giderek zorlaşıyor. Atlantik'in öte yakasından umudumuzu kesip yüzümüzü Avrupa'ya çevirelim dediğimizdeyse işin daha da 'berbat' bir hale büründüğünü görüyoruz. Önümüzdeki Fransa-Belçika ortak yapımı "Aşka Şans Ver"e baktığımızda durum bu en azından!

'Bahtsız bedevi'nin Fransız şubesi diye tanımlayabileceğimiz bir başkarakteri var bu filmin. Çocukluğundan bu yana beraber olduğu kadınlara 'lanet' bulaştıran Julien adlı kahramanımız, nihayetinde 'hayatının kadını' Johanna'yla tanışır, ama ona da bu laneti aktarması kaçınılmazdır... İşte böylese 'hafif' ama iyi işlenirse bir şeye benzeyebilecek bir hikayesi var "Aşka Şans Ver"nin. Ne yazık ki önce fikir babası ve senarist Luc Bossi, ardından yönetmen Nicolas Cuhe, en nihayetinde de başrol oyuncusu François-Xavier Demaison, zincirleme bir reaksiyona girerek 'filme şans veremiyorlar'. Başkarakteri gibi lanetliyorlar bu

romantik komediyi, geriye de bolca heba olmuş klişe ve sürekli sızdıran bir öyküleme çabası kalıyor.

Frank Capra'ların, Howard Hawks'ların, Billy Wilder'ların ve daha nice ustanın kemiklerini sızlatan bu romantik komedi çekememe durumunu Atlantik'in iki yakası da aşamayacak belli ki. Arada sırada çıkan vasat örneklerse bize 'başıyapıt' gibi görünecek haliyle.

Aslında türler içinde matematiği en basit ve izleyiciyle iletişimi en kolay olan romantik komediyi 'atomu bölme' noktasına getiren yeni sinemacılara ne desek az. Ustalarının filmlerini izlememiş, bir şeyler öğrenme çabası içine girmemişler anlaşılan.

İkinci filmini çeken Nicolas Cuhe ise, "Aşka Şans Ver"le yeni kuşağın 'yanlış' temsilcilerinden biri olmayı hak ediyor buradaki performansıyla. Yol yakinken dönmesinde sonsuz yararlar var! 📺



Başkarakterin anne-babasının durumu, bu lanetli filme 'gerçek' bir ton verebilen tek unsur belki de.



Julien'in çocukluğundan başlayarak lanetlediği kadınlar listesi, yaratıcılıktan son derece uzak bir şekilde veriliyor.



AŞKA ŞANS VER



BİR AYRILIK



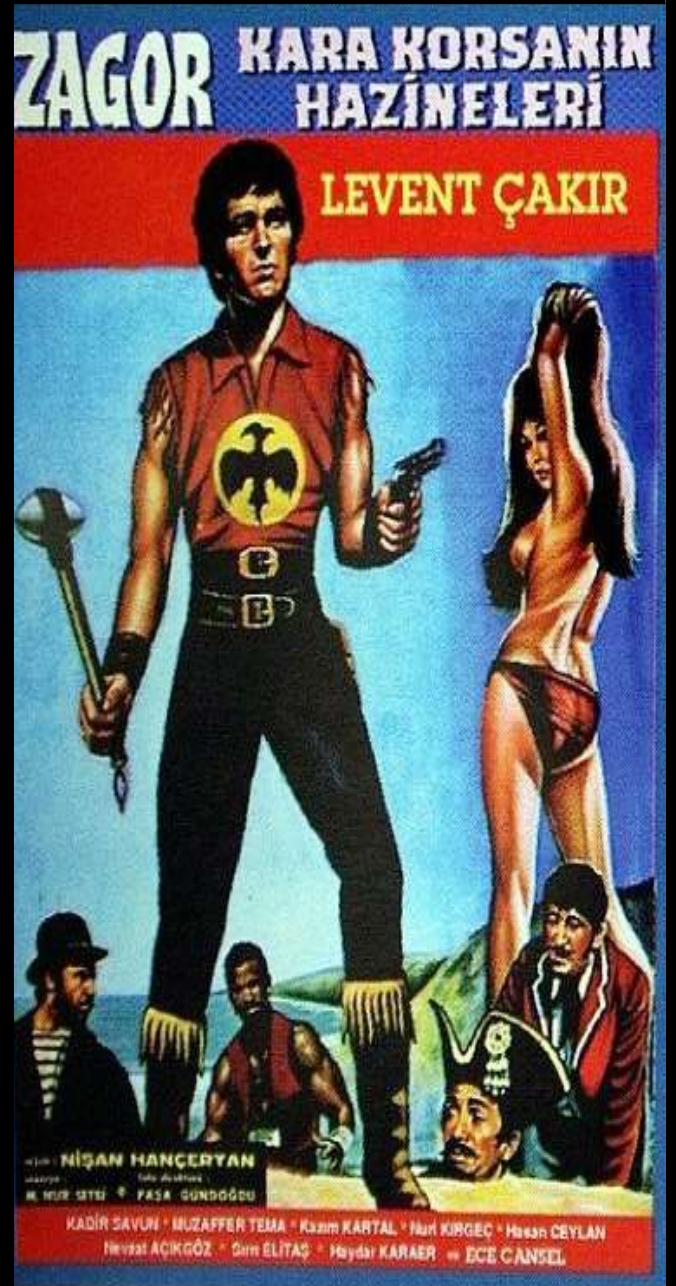
JULIA'NIN GÖZLERİ



TANRILAR VE İNSANLAR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVİ UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
AŞKA ŞANS VER						★	★★	
BİR AYRILIK						★★★★★	★★★★	★★★★★
DEHŞETİN GÖZLERİ		★★				★★	★★	
JULIA'NIN GÖZLERİ	★★★★	★★				★★★★	★★★★	
TANRILAR VE İNSANLAR		★★★★				★★	★	★★★★
TRANSFORMERS: AY'IN KARANLIK YÜZÜ	★★★★	★★★★				★	★★★★	
ÇÖMEZ: ACEMİ ŞANSI						★★	★★★★	
DEMİR KAPILAR			★★★★				★★★★	
GECELER BİZİM		★★		★★			★★★★	
HANNA	★★★★	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★	★★★★★
KADININ FENDİ		★★★★				★★★★★	★★★★★	
KARTAL		★★				★★	★★★★	★★
KAYIP HAZİNE		★★					★★★★	
KUNG FU PANDA 2		★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★★	
MUTLU AZINLIK		★★				★★	★★★★★	
MUTLUYUM, DEVAM ET		★★★★			★★	★★★★	★	★★
ÖFKELİ ÇILGINLIK KARAMSAR ÇİLE						★★		
ÖMRÜMÜZDEN BİR SENE	★★★★★	★★★★	★★★★			★★★★★	☆☆☆☆☆☆	★★★★
ÖZGÜRLÜK YOLU		★★★★				★★	★★★★	★★★★
RUHLAR BÖLGESİ	★★	★★★★				★★	★★★★★	★★★★★
SUPER 8	★★★★	★★★★★			★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
TEHLİKELİ YOL		★★★★	★★★★			★★★★	★★	★★★★
TUZAK					★★	★★	★★	★★★★
127 SAAT	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
ÖTEKİ DÜNYA		★★★★			★★★★	★★		

ZAGOR'UN İKİNCİ VATANI: YEŞİLÇAM



Dünyaca ünlü çizgi roman kahramanı Zagor'u sinemaya uyarlama fikri yalnızca bizim aklımıza gelmiş; Baltalı İlah'ın maceraları anavatanı İtalya'da ya da ABD'de değil, sadece ve sadece Yeşilçam'da, Nişan Hançer tarafından beyazperdeye yansımıştı.

COCUKLUKLARINI 1970'Lİ YILLARIN SICAK YAZ GÜNLERİNDE BOLCA ÇİZGİ ROMAN OKUYARAK GEÇİRENLER, GENELLİKLE

'kahraman ayrımı' yapmaz ve "Tommiks de birdir bize Kaptan Swing de Teksas da... Tom Braks da başımızın üstündedir Zagor da Teks de..." derler ama yetişkinlik yıllarına gelindiğinde bu kahramanlardan birinin hatırasının diğerlerine göre daha canlı kaldığı fark edilir. Yaklaşık 35-36 yıl öncesine dönüp tekrar bugüne geldiğimde, zihnimde en canlı kalan, bazı maceralarını sanki dünmüş gibi hatırladığım çizgi roman kahramanının Zagor Tenay-Baltalı İlah olduğunu söyleyebilirim. Hiçbirine hürmette saygıda kusur etmek istemem, fakat Zagor bir başkadır gerçekten de... (Üniversite yıllarımda bir süre Conan'la oyalandıysam da onun da rüzgarı çabuk dinmişti nedense.)

Yeşilçam işi Tommiks ve Kaptan Swing filmlerini de hayal meyal hatırlıyorum, o yıllardan. Tekrar seyretnem mümkün olmadı onları ne yazık ki ama kısa süre önce iki Zagor filmini birden, hem de bir tanesini ilk kez seyredince, kendimi küçük bir hazine bulmuş gibi hissettim.

Bilenler bilir, bilmeyenler de benden öğrensiz; Zagor'u sinemaya uyarlama fikri yalnızca Türklerin aklına gelmiş, Baltalı İlah'ın maceraları anavatanı İtalya'da ya da ABD'de değil, sadece ve sadece Yeşilçam'da beyazperdeye yansımıştır. Nişan Hançer'in 1971'de çektiği "Zagor: Kara Bela" ve "Zagor: Kara Korsan'ın Hazinesi" adlı iki film de olmasa serüvenden serüvene koşan bu tuhaf şahsiyet, sinema tarihi karşısında boynu bükük kalmayı sürdürecekti. Evet, bir film daha var 1970'te çekilen... Mehmet Aslan'ın yönettiği, Cihangir Gaffari'nin başrolde olduğu ve 'erişte western' tabir edilen filmlerden biri niteliğindeki "Zagor". Ama bu filmin adı dışında Zagor'la hiçbir alakası bulunmadığı da düşünülürse, baltanın yalnızca Nişan Hançer'in elinde olduğu söylenebilir.

İnternette, 2005 Sırbistan yapımı 43 dakika 43 saniye uzunluğunda "Poglavica Bez Plemenom" adlı bir başka Zagor gösterisine de rastladım ama bu filmin kayıtları IMDb.com'da bile yer almıyor.

Gelelim seyrettiğim filmlere...

"Kara Bela"yı yıllar önce seyretmiştim. Baştan aşağı siyahlar giymiş esrarengiz bir çete reisi ile adamlarının zulmüne karşı isyan bayrağı açıyor Zagor. Adamımızın dere tepe dinlemeden verdiği mücadeleyi anlatan, başroldeki Levent Çakır'ın yanında Çiko'yu büyük bir sempati yayarak başarıyla canlandıran Nevzat Açıkgöz'ün ve Muzaffer Tema, Turgut Özatay, Ahmet Kostarika, Yavuz Selekman, Ergun Köknar gibi isimlerin rol aldığı tipik bir B sınıfı filmi... Yeşilçam'ın küskün emektarlarından, Zagor maceralarıyla bir anda dublörükten başrole terfi eden Levent Çakır kusuruma bakmasın ama filmin en toy, en olmamış, en karizma yoksunu elemanı da bizzat kendisi. Çakır, yarım yamalak bir iki parende numarası ve atlama zıplama dışında yorgun, bezgin bir Zagor portresi çiziyor maalesef. Yine de bu 'performans yokluğu'nun filmin gözümdeki 'kıymetini' azaltmadığını da önemle belirtiyim.

"Kara Korsan'ın Hazinesi"nde yukarıdaki kadro neredeyse aynen korunuyor ve hatta Kazım Kartal, Ece Cansel, Kadir Savun, Süheyl Eğriboz gibi oyuncular da ayrı bir zenginlik katıyor. Gaddar, kadın oynatmayı çok seven Kara Korsan'ın hazinesinin peşinde olan Kazma Kürek Bill'in de arziendam ettiği macerada Zagor, başının belası yol arkadaşı Çiko'yla birlikte Albay Nikola'nın haksız yere cinayetle suçlanan kardeşini kurtarmak gibi özel bir misyon yükleniyor. Finaldeki mahkeme sahnesi, dudak uçuklatacak cinsten.

Nişan Hançer, çok belli ki iki filmi büyük oranda iç içe çekmiş, pek çok mekan iki filmde de kullanmış. Her iki filmin açılış jeneriklerinin de akarsu görüntüleri



eşliğinde verilmesi de dikkat çekici noktalardan.

Sarı kurdela Amerikan askerlerinin görev yaptığı karakolun, duvarına 'U.S. Army' yazılmış taştan bir köy evi olması da unutulacak gibi değil. Şaşırtıcı yanlardan birisi de, sayısını hatırlamıyorum ama Zagor iki filmde de karizmayı bolca çizdiriyor, en az beş altı kere sucuk gibi bağlanmış hale düşüyor. Bir de... Acaba yanılıyor muyum, Zagor bir kere bile "Ahyakkkk..." diye nara atmıyor iki serüvende de.

Öte yandan, dediğim gibi, Çiko'yu canlandıran Nevzat Açıkgöz'ün enfes oyunculuğu her şeyin önünde...

2010 TÜYAP Kitap Fuarı'nın konuklarından biri de Zagor'un yaratıcısı Galliano Ferri'yi bilindiği gibi. Ferri'nin Levent Çakır'la buluşup sohbet etmesi de bana sorarsanız fuarın en önemli olaylarındandı. Meraklıları için, bu buluşmanın ayrıntılarının, tıpkı iki Zagor uyarlaması gibi internette kolaylıkla bulunabileceğini not düşeyim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! 



MANOLYA

Paul Thomas Anderson, içinde bulunduğumuz iletişim çağında 'iletişimsizlik' kışkacında yitip giden insan portreleri çiziyor "Manolya"yla (Magnolia); 'her şey hakkında sormak isteyip de cesaret edemediklerimiz'in bulanıklığını sarıp sarmalayıp önümüze getiriyor.

HENÜZ BAŞLARINDA OLDUĞUMUZ YÜZYILIN SINEMASINA YÖN VEREN AZ SAYIDA 'AUTEUR' ARASINDA ÖZEL BİR YERE SAHİP

olan Paul Thomas Anderson'ın yazıp çektiği "Manolya", rastlantılarla hayatları değişen ya da sona eren insanların kısa 'haber görüntüleri'yle açılıyor. Bu giriş, bizlere sonraki üç saatin nasıl geçebileceği üzerine 'keskin' ipuçları da sunuyor bir yandan.

Ölüm döşeğinde bir adam, bütün ilişkilerin bir şekilde bağlanabildiği tek nokta (Jason Robards)... Genç karısı, ancak ölürken kocasına olan aşkını itiraf edebiliyor ve suçluluk duyuyor (Julianne Moore)... Annesini ölüm döşeğindeyken terk ettiği için babasından nefret eden 'kadın avcısı' oğul (Tom Cruise)... Yaşlı adamın vefakar hastabakıcısı (Philip Seymour Hoffman)... Enstese meselesi yüzünden kızıyla görüşemeyen, kanserden ölümü iyice yaklaşan bir televizyon sunucusu (Philip Baker Hall)... Onu çok seven, ama geçmişindeki 'karanlık' sayfadan rahatsızlık duyan karısı (Melinda Dillon)... Babasıyla yaşadığı kötü anıların etkisiyle yaşamdan kopan, yalanlara olan nefretini her fırsatta kusan kızı (Melora Walters)... Rastlantısal biçimde bu kızla tanışıp ona âşık olan, dindar bir polis (John C. Reilly)... Televizyondaki yarışma programında harikalar yaratan, ancak 'yük'ün altında ezilerek isyan noktasına gelen dâhi bir çocuk (Jeremy Blackman)... Yıllar öncesinin televizyon yarışmalarında benzer başarılarla ün kazanan 'geçmişin harika çocuğu', kendinde var olduğunu düşündüğü sevgiyi verebilecek birini bulamayan bir 'işsiz' (William H. Macy)...

Böylesi bir insan panoramasıyla karşımıza gelen "Manolya", içinde bulunduğumuz iletişim çağında 'iletişimsizlik' kışkacında yitip giden portreler çiziyor bizlere. Adını aldığı büyük beyaz çiçeğin yalnızlığıyla aynı kaderi paylaşan bu insanlar, ulaşmaya çalıştıkları, uğrunda didindikleri, kendilerini paralarcasına peşinde koştukları 'hedefler'in yalnızca birer 'ayrıntı' olduğunu keşfettiklerinde, adeta 'baraj sorusu'nu yanıtlamış gibi 'yaşamın anlamı'na yaklaşıyorlar. Ancak bu 'yakınlaşma'nın hiçbir zaman 'kavrama' anlamına gelemeyeceğini hissettiklerindeyse 'başlangıç'a dönüş kaçınılmaz oluyor.

Rastlantısal biçimde geldikleri yerlerde 'geri dönüşü olmayan noktalar'a çarpıp duran, bir 'squash' topu gibi sürekli aynı çevrede (ve düşüncede) gidip gelen, duvarları zorladıkça güç kaybeden, yaptıklarını istekleri gibi gören, 'bulutsuzluk özlemi'yle yanıp tutuşurken ağzını yağmur bulutlarına açan, yüreğinin tek parça olduğunu unutup göğüs kafesine 'ışkence' eden insanların filmi "Manolya".

Kaybetmenin kaçınılmaz olduğu bir dünyada yaşıyoruz ve bunu fark ettiğimiz andaki umutsuzluğumuzun üstesinden gelip 'anlam'a kucak açmak mümkün olmuyor ne yazık ki. 'Gibi yapmak' alışkanlığımızysa 'ikiyüzlü' bir çizgiye oturarak kandırıyoruz kendimizi ve diğerlerini. Rastlantılar biçimliyor hayatımızı; düşüncelerimizi, adımlarımızı, umutlarımızı, aşklarımızı, düş kırıklıklarımızı... 'Democles'in kılıcı'yla sürdüregeldiğimiz yaşam, kafatasımızda ne zaman delik açılacağını söyleyemiyor bize.

'Peynir'in peşinde koşarken, karanlık labirentte kaybolup açlıktan ölmek de mümkün, bıçağın sırtından düşüp 'arka pencere'ye mahkum kalmak da...

Anderson'ın başyapıtı "Manolya", üç saati aşkın süresi boyunca tüm bunları ve ötesindekileri düşündürüyor bize... Bir kol boyu uzaklıktaki sevgiliye uzanamamanın kısırlımlılığını, saatte 200 km hızla bir duvara çarpıp parçalanma duygusunu yaşayamamanın ağırlığını, avuçlarının arasından kayıp giden sevdiklerinin ardından bakamamanın iç burukluğunu, duvardaki sinek kadar değersiz hissettiğin zamanlarda bunu kendine itiraf edememenin ezikliğini ve 'her şey hakkında sormak isteyip de cesaret edemediklerimizin' bulanıklığını sarıp sarmalayıp önümüze getiriyor yönetmen Anderson. Bunu yaparken Julianne Moore, Tom Cruise, Philip Seymour Hoffman, Melona Walters başta olmak üzere, mükemmel bir uyum içinde filmi sırtlayıp götüren oyuncu kadrosunun da desteğini arkasına alan sinemacı, Robert Altman sinemasının (özellikle de "Sosyetenin İnsan Manzaraları / Short Cuts") silahlarıyla savaşılarak 'büyük ama çok büyük' bir işin altından başarıyla kalkıyor.

Rastlantılar, kaybedenler, hava durumu, televizyon yarışmaları, ölümler, 'itirafsız' sevgiler, açığa çıkamayan duygular ve en önemlisi de 'kurbağalar' üzerine bir başyapıt "Manolya". Berlin Film Festivali'nde ödüllendirilen, Tom Cruise'a bir Altın Küre kazandıran, ama 'Oscar amca'ya yaranamayan bu 'tanımsız' filmi, yaşamın anlamıyla didişen her 'yabancı'ya öneriyoruz... 🎬

50 FİLM, 1 COLUMBO

ELVEDA PETER FALK

23 Haziran'da bir yıldız daha kaydı... Tam 50 sinema filminde, pek çok farklı televizyon filmi ve dizisinde rol almışsa da Peter Falk sonsuza dek gönüllerde Komiser Columbo olarak yaşamaya devam edecek.

YAŞ OLARAK YOLUN YARISINI GEÇEN KİM VARSA BİR SORUN, KOMİSER COLUMBO'YU MUHAKKAK TANIYORDUR. İLK KEZ

12 Ekim 1975 Pazar akşamı siyah beyaz TRT ekranından Türk seyircisine merhaba diyen ve yıllar boyunca her pazar evlerimizin en sevilen misafiri haline gelen Komiser Columbo, o dönem Savaş Başar'ın enfes seslendirmesiyle de popüler kültürümüzün 'kült'leri arasında yerini aldı. (Bu vesileyle 1985'te, Peter Falk'tan 26 yıl önce aramızdan ayrılan tiyatro sanatçısı Başar'ı da anmış olalım.)

Alametifarıkası buruşuk pardösüsü ve elinden düşürmediği purosusu olan, dağınık hatta neredeyse 'keş' görünümlü Columbo, bir zaman sonra Peter Falk'un alt benliği gibi algılanmaya başlandı. Falk'la ilgili her yazıda, her haberde Columbo mutlaka sanki bir unvan gibi yerini aldı. Oysa sanatçının sinema kariyerinin de, birlikte çalıştığı yönetmenlerin de gayet sağlam olduğunu söyleyebiliriz.

Biraz başa dönelim... Tam adı Peter Michael Falk olan aktör, 16 Eylül 1927'de New York'ta doğdu. Babası Rus Yahudisi, annesi Polonya Yahudisi olan, daha öncesi ise Macar ve Çek Yahudileri'ne dayanan Falk, seyirci tarafından genelde İtalyan olarak algılandı. Bunda belki de rol aldığı birkaç İtalyan filminin etkisi vardır.

Henüz üç yaşındanken tümörden ötürü tek gözünü kaybeden ve yerine 'cam göz' takılan Falk, yüz ifadesinin farklılığını biraz

da bu üzücü olaya borçlu diyebiliriz. Gençlik yıllarında denizci olmak için yanıp tutuşsa da, gözündeki sorundan dolayı reddedildi ancak inat ederek aşçı yamağı olarak gemilerde görev almayı başardı. Bahriyedeki aşçılık döneminde bir sol sendikaya üye olan, bu sebeple bir ara CIA'de görev almak istediğinde geri çevrilen Falk, nihayet özel bir şirkette işletme müşavirliği yaparken sahneye adım attı. Sahne sanatları eğitimi almış olan Falk, tiyatronun yanı sıra 1957'den itibaren televizyon için çekilen dramalara yönelince, yarım asırdan fazla sürecek gerçek kariyeri de başlamış oldu.

AKTÖRÜN TELEVİZYONDAN SİNEMAYA TRANSFERİ ÇOK ÇABUK GERÇEKLEŞTİ. TELEVİZYONDA GÖRÜNDÜKTEN

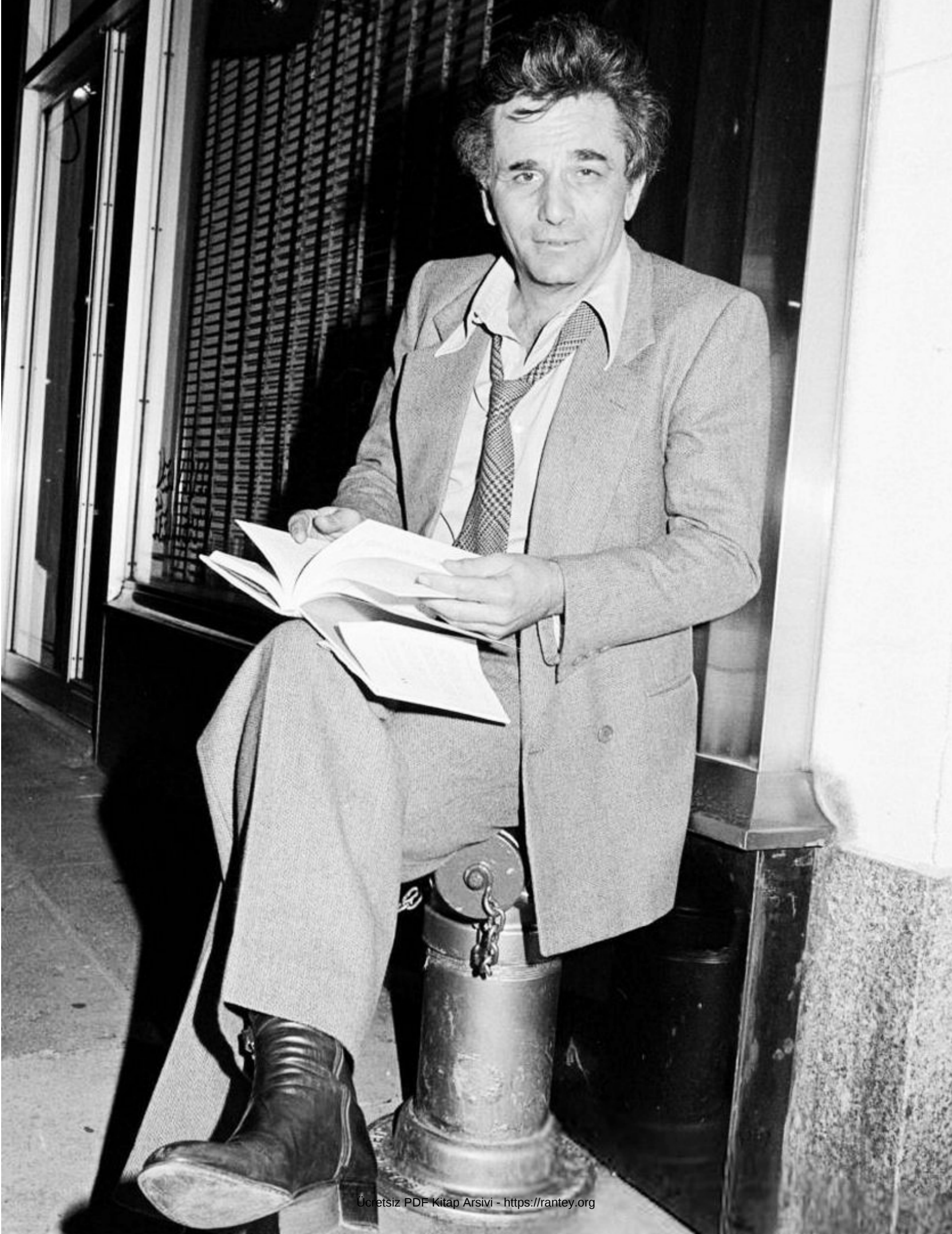
hemen bir yıl sonra, 1958'de "Bataklıklardaki Rüzgar" (Wind Across the Everglades) adlı sinema filminde yazar rolünü üstlendi. Ve toplamda 50 filmi bulacak parlak sinema kariyeri başlamış oldu. Bir yandan televizyon için çevrilen dizi ve filmleri hiç ihmal etmezken, sinemada da çok önemli yönetmenlerle bina edeceği bir filmografinin peşine düştü. Ya da usta rejisörler onun peşine...

Frank Capra'dan Stanley Kramer'a, Blake Edwards'tan Arthur Hiller'a, Sydney Pollack'tan John Cassavetes'e, William Friedkin'den Robert Aldrich'e, Peter Yates'ten Walter Hill'e ve Lee Tamahori'ye

dek sinema sanatına damgasını vurmuş yönetmenlerin filmlerini onurlandırdı. Hepsi de Falk'la çalışmaktan eminiz çok mutlu olmuşlardır ancak burada özellikle John Cassavetes'i ayrı bir yere koymak gerek. Gerçek hayatta da çok iyi dost olan Falk ve Cassavetes, ikisi yalnızca oyunculuklarını gösterdikleri toplam altı filmde beraber çalıştılar. Falk, yönetmen Cassavetes'in fetiş aktörüydü.

İki kez yardımcı oyuncu kategorisinde Oscar'a aday olan; Columbo olarak hemen her sene aday gösterilip tam dört kez Emmy kazanan; yine aynı rolle 1972-1994 arası 9 kez aday olduğu Altın Küre'yi 1973'te kucaklayan Peter Falk, bir süre sonra üzerine yapışan bu rolden sıkılmak yerine onunla barışmayı seçti. Ta ki 2008'da Alzheimer'a yakalanarak Columbo'yu oynadığını bile unutmaya dek...

1971'de hayatını tümüyle değiştirecek olan meşhur diziye gelene kadar 1958'den sonra 13 yıl boyunca sinemada neler yaptığına bir göz atalım önce... İlk filmi "Bataklıklardaki Rüzgar"dan sonra 1959'da iki asi gencin 'suç'la örülü hikayesini anlatan "The Bloody Brood"ı çevirdi. 1960'da oynadığı üç filmde "Murder, Inc.", ona ilk Oscar adaylığını getirdi. Diğer ikisinde ise yan rollerdeydi; "Yakışıklı Gangster" (Pretty Boy Floyd) ile "The Secret of the Purple Reef"... 1961'de büyük usta Frank Capra'nın meşhur "Elmacı Kadın"ında (Pocketful of Miracles) rol alarak, Oscar adayları arasına girdi.



ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)



Peter Falk, Frank Sinatra ile "7 Tatlı Serseri"de (Robin And The 7 Hoods)...



Kadim dostu John Cassavetes ile birlikte...

Robert Aldrich'in son filmi "California Bebekleri"nin (...All The Marbles) başrolünde...



SİNEMA MACERASI GAYET SAĞLAM BİR GRAFİK ÇİZERKEN, AKTÖR AYNI ZAMANDA TELEVİZYON İÇİN ÇEKİLEN "ALACAKARANLIK

Kuşağı", "Alfred Hitchcock Sunar" gibi kült dizilerde de boy göstermeye devam etti. 1962'de Sidney Poitier ve Bobby Darin'le "Pressure Point"te genç bir psikiyatri; 1963'teki "Balkon"da (The Balcony) polis şefini, yine aynı yıl Stanley Kramer'in "Çılgın Dünya"sında (It's a Mad Mad Mad Mad World) taksi şoförünü dikkat çekecek şekilde canlandırdı.

1964'te 'son Rat Pack filmi' olarak bilinen "7 Tatlı Serseri"de (Robin and the 7 Hoods) Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis Jr. ve Bing Crosby'nin yanına gayet de yakışmıştı. 1965'te İtalya menşeli tarihsel savaş epiği "Italiani Brava Gente"de tıbbi bilgisini konuşturdu. Yine aynı yıl Blake Edwards'ın kalabalık kadrolu eğlenceli filmi "Büyük Yarış"ta (The Great Race) Tony Curtis, Jack Lemmon ve Natalie Wood'la kare ası tamamliyordu.

1966'da Arthur Hiller'in suç komedisi "Sevimli Hırsız" (Penelope); 1967'de Britt Ekland'la "Hırsızlar (Too Many Thieves) ve Jack Lemmon komedisi "Evlenmek İstiyorum" (Luv); 1968'de Robert Mitchum'lu savaş epiği "Büyük Çıkartma" (Lo Sbarco di Anzio); 1969'da John Cassavetes'la oyuncu olarak karşılıklı döktürdükleri "Dokunulmazlar" (Gli intoccabili) ve Sydney Pollack'ın savaş dramı "Tek Gözlü Kahraman" (Castle Keep); 1970'de İtalyan Nanni Loy'un aksiyon komedisi "Beş Yabancı" (Rosolino Paternò, Soldato...) ve nihayet ilk kez Cassavetes'in yönetimine girdiği "Kocalar"da (Husbands) oyunculuğunu adım adım zirveye taşıdı. Bir arkadaşlarının ölümü üzerine karılarını evde bırakıp Londra'ya hovardalığa gitmeye karar veren üç New Yorklu kafadarın öyküsü, hem Cassavetes sinemasını hem de Falk'un üstün oyunculuğunu tescilledi. Bu noktadan itibaren devreye "Columbo" girdi ve Falk sinemaya 1974'e dek ara verdi.

"Columbo" dizisi, aslında televizyon filmi olarak çekilen, her biri yaklaşık 1,5 saat süren bölümlerden oluşuyordu. Ancak Türk seyircisi, bu televizyon filmlerini her pazar ikiye bölünmüş olarak, bir sonraki haftayı ipe çekerek, 45'er dakika olarak seyretti. Pardösü ve puro dışında, Columbo'nun başka dikkat çekici özellikleri de vardı. Örneğin, hiç görmediğimiz bir karısı... Gayet kibar davrandığı zanlılara karısından bahsederek dikkatlerini dağıtan



2000'lerde en çok iş yapan filmi "Salako Romano" (Corky Romano)...

komiser, ekran başındaki seyircinin yüreğini ağzına getirirdi. Tam suçlu elinden kaçtı derken ve Columbo kapıdan çıkıp giderken geri dönerek son hamlesini yapar, meşhur cümlesi "Son bir şey daha var"ı sarf ederek kimsenin aklına bile gelmeyen detayları ve ipuçlarını zanlıya sıralardı. Her bölümün senaryosu büyük bir zeka kıvraklığıyla yazılan ve bugün halen pek çok dizinin eline su dökemeyeceği "Komiser Columbo", günümüzün RTÜK damgalı televizyonlarında yayımlansa herhalde şöyle tarif edilirdi: "Buruşuk pardösülü, (purosuz mozaiklendiği için) elinde ve ağzında garip bir bulutla dolaşan, yüzünün mimikleri ve ağız hareketleri bu tuhaf bulut yüzünden gözükmeyen bir komiserin öyküsü." İyi ki orta yaş kuşağı olarak RTÜK'süz zamanlara denk gelmişiz diyerek, Falk'ın 1970'lerden itibaren daha da heyecan verici hale gelen filmografisine kaldığımız yerden devam edelim.

1974, 1976 ve 1977 yine kariyerine Cassavetes'li yıllar olarak yazıldı. 1974'teki "Etki Altında Bir Kadın" (A Woman Under the Influence), alt orta sınıf Amerikan ailesine indirilen unutulmaz bir şamardı adeta. 1976'da "Mikey and Nicky" de beraber rol aldığı Cassavetes'le drama yönü ağır basan değişik bir gangster filmine imza attılar. 1977'deki "Açılış Gecesi"yse (Opening Night) konuk oyuncu olduğu bir başka Cassavetes yapıtıydı. Arada, 1976'da bir cinayet komedisinde "Columbo"ya benzer bir rolde karşımıza çıktı. Peter Sellers ve David Niven'in da rol aldığı "22 Numarada Cinayet" (Murder by Death), aynı zamanda aktörün 22'nci filmiydi. Bu da Türkçe isim kaynaklı hoş bir tesadüf...

1 978'DE "COLUMBO" NUN ÇEKİMLERİ, 1989'DA TEKRAR BAŞLAYANA DEK SONA ERİNCE O DA SİNEMAYLA YOLUNA DEVAM

etti. 1978'de William Friedkin'in "Şahane Soygun"unda (The Brink's Job) bir suçluyu; yine aynı yıl "Ucuz Dedektif"te (The Cheap Detective) Columbo'vari bir karakteri oynadı. 1979'da yönetmen Arthur Hiller'la yeniden bir araya gelerek en keyifli komedilerinden "Çılgın Dünürler"i (The In-Laws) gerçekleştirdi. Bu esnada 1976'da iki çocuk sahibi olduğu ilk karısından olaylı şekilde boşanan Falk, 1977'de ölene dek evli kalacağı, bazı "Columbo" bölümlerinde de rol almış olan Shera Danese ile evlendi.

1980'lere gelindiğinde Falk'un daha çok televizyona yöneldiğini, sinemaya ise aralıklarla devam ettiğini görüyoruz. 1981'de rol aldığı iki filminden biri, usta Robert Aldrich'in son yönetmenliği olan "California Bebekleri" (...All the Marbles); diğeri ise "Büyük Muppet Şov" (The Great Muppet Caper) adlı sinema filmi... Derken beş yıllık bir ara ve 1986'da yeniden setlere dönmesini sağlayan isim, kadim dostu John Cassavetes... "Belanın Böylesi" (Big Trouble) ile bir komediye imza atan Falk, kariyerinin en iyi filmi denebilecek yapıta 1987'de kavuşacaktı; "Arzunun Kanatları" (Der Himmel Über Berlin)...

Nick Cave imzalı müzikleriyle, siyah beyaz ve renkli arasında gidip gelen görselliğiyle, kafeleri ve restoranlarıyla, kusursuz senaryosu ve diyaloglarıyla ama illaki Peter Falk'ıyla bu film, seyredeni yüreğinden yakalayan bir başyapıt. DVD'si çıkana kadar "Berlin Üzerinde Gökyüzü" diye bildiğimiz ama artık "Arzunun Kanatları" olarak İngilizce isminin

çevirisiyle piyasada bulabileceğiniz Wim Wenders yapıtında Falk, film yıldızı olarak zirvededir artık...

Yine aynı sene, Rob Reiner'in kült yapıtı "Gelin Prenses" (The Princess Bride) ile bir Claude Lelouch yeniden çevrimi olan "Yeni Yıl"ı (Happy New Year) yapan Falk, 1988'de Cindy Lauper'lı "Titreşimler"de (Vibes); 1989'da ise aile komedisi "Aile Bağları"nda (Cookie) gözükte. Aktör, 1989'da tekrar "Columbo"nun çekimleri başladığından 90'lı yılları yalnızca 4 filmle geçiştirdi. 1990'da "In the Spirit" ve "Yarına Ayarlı" (Tune in Tomorrow...); 1995'te ise "Cops n Roberts" ile Peter Yates'in dokunaklı filmi "Oda Arkadaşları" (Roommates)...

2000'ler artık yaşının ilerlediği, daha çok onursal aktör olarak filmlere dâhil olduğu dönem... 2000'de "Göldeki Gemi" (Lakeboat) ve "Kahkaha Düşmanları" (Enemies of Laughter); 2001'de "Suç Ortakları" (Made) ve hit komedi "Salako Romano" (Corky Romano); 2002'de "Yağmurlu Üç Gün" (Three Days of Rain) ve Walter Hill aksiyonu "Yenilmez" (Undisputed); 2005'te "Bizimkiler Hakkında" (The Thing About My Folks) ve son döneminin en iyi yapıtlarından olan "Bütün Dünya Bir Sahnedir" (Checking Out); 2007'de "Vegas'ta Üç Gün" (Three Days to Vegas) ile Lee Tamahori'nin gişesi filmi "Next", son olarak da 2009'da "Amerikan Çuhaçiçeği" (American Cowslip) onun beyazperdedeki son yansımaları oldu. Alzheimer ilerledikçe "Columbo" başta olmak üzere neredeyse hiçbir şeyi hatırlamasa da, biz onu "Berlin Üzerindeki Gökyüzü"ne her bakışımızda, gördüğümüz her buruşuk pardösü ve puroda "Komiser Columbo" olarak daima hatırlayacağız...



ÖTEKİ DÜNYA

CEVABINI YAŞARKEN ÖĞRENEMEYECEĞİMİZ SORULARIN başını hangisi çeker derseniz, “Öldükten sonra hayat var mı?” demek kaçınılmaz olur bizim için. Kendini din eksenli bir argümana hapsedenler için bunun cevabı kesindir, değiştirilemez. Ama buna bilimin ışığında verilebilecek herhangi bir cevap yoktur, bu gidişle de durum pek değişecek gibi değildir. Öte yandan her iki kutup arasında bir yere konuşlananlar da vardır. Onlarsa duruma çok daha ‘fantastik’ bir yaklaşım getirirler, ‘ruh’ kavramının ölümsüzlüğü üzerinden hareketle açıklarlar ‘beden ölümü’ sonrasını.

Clint Eastwood’un böylesi bir konuya neden ilgi gösterdiğini anlayamadık doğrusu, üstadın ilerleyen yaşıyla ilgili bir durum olabilir mi diye düşünmeden de edemedik. Britanya semalarından gelen ve daha çok “Kraliçe”nin (The Queen) senaristi olarak bildiğimiz Peter Morgan’ın imzasını taşıyan senaryo, Eastwood’u köşeye sıkıştırmış belli ki. Senaryo matematiği açısından sorunlar içermese de, anlattığı şeyin ‘çelişkili’ doğasından kaynaklanan sıkıntılı bir yol haritası var bu filmin. Bu da Clint Eastwood filmlerinde pek rastlamadığımız bir durum.

Alejandro González Iñárritu’nun “Biutiful”unda Javier Bardem’in canlandırdığı ‘medyum’ Uxbal karakterine benzeyen ve Matt Damon’ın oynadığı George Loneyan’ın başkahraman olarak öne çıktığı hikayesiyle ‘öteki taraf’la iletişime geçme inancının altını doldurmaya çalışıyor diyebiliriz bu film için. Gene Iñárritu’nun “Babil”de (Babel) yaptığı gibi, dünyanın farklı bölgelerinden hikayeleri buluşturuyor “Öteki Dünya”. ‘Yetenek’i nedeniyle yalnızlaşan Amerikalı medyum George Loneyan, yaşadığı ‘ölüme yakın’ deneyimle kafayı ölüm sonrasına takan Fransız televizyoncu Marie Lelay ve ikiz kardeşini kaybettikten sonra hayattan kopan küçük İngiliz Marcus var bu hikayelerin başrollerinde. Her üçünü buluşturansa ölüm ve sonrası oluyor. Onların kişisel hikayelerini ‘sıra atlamadan’ (Clint Eastwood’dan da bu beklenir) aktaran film, nihayetinde üçlüyü Londra’da bir

araya getiriyor ve bütün sorunların çözüme kavuşmasını sağlıyor.

Bu filmdeki yoğun ‘ölüm kokusu’, belli bir noktadan sonra rahatsız edici bir boyuta ulaşmış kendini tekrar etmeye başlıyor, beraberinde de temposuzluğu getiriyor. George’un yalnızlaşmasının nedenini, Marie’nin sıkıntısının köklerini ya da Marcus’un ‘ezik’ hissetmesinin altyapısını kolayca anlayabiliyoruz ve onların durumuyla baş kurabiliyoruz. Ama bu resmin hiç değişmeden iki saat boyunca devam etmesi, giderek bizi hikayeden uzaklaştırıyor ve ‘öteki dünya’ kavramının -varsa- derinlerine inmemizin önünü kesiyor.

Eastwood’un filmi konusunda fikir belirtirken bunu ‘inanç’la da desteklemek gerek. Eğer anlatılanların altında yatanlara karşı herhangi bir inancınız varsa, bu filmde de belli ölçüde nemalanmanız mümkün. Ancak tersi bu durumda, ki biz bunu yaşıyoruz, sizi tümünden koparacak bir yapısı var “Öteki Dünya”nın. Sonuçta bu bir korku filmi değil ve size düşünecek başka şeyler vaat ediyor. Baştan ilginizi çekmiyorsa bu durum, yapacak bir şey yok, kendinizi sınırların ötesine taşımak için uğraşmanız anlamsız.

Senarist Peter Morgan, senaryosunu sadece George Loneyan karakteri üzerine kursaydı ve onun ‘lanetlenip’ yalnızlaşması üzerinden okusaydı durumu, Clint Eastwood’un da elini güçlendirebilir, yönetmene dört başı mamur bir hikaye yapısı sunabilirdi. Filmin toplumsallığa dokunan bu bölümü, bir yandan ‘içe dönük’ bir karakter analizi yansıtırken, öte yandan da keskin bir toplum eleştirisi barındırıyor zira. Ama görünürde o kadar az hamle (karakterin Charles Dickens dinleyerek uyuması gibi) var ki, George’un makus kaderinin kilidini açacak derinliğe yaklaşmıyoruz film boyunca. Onun hikayesinin genişletilmiş versiyonunu merak ettirmekten başka işe yaramıyor bize verilenler. [4]



Filmin açılışındaki tsunami sahnesi, abartıdan uzak bir teknik başarının eseri olarak derslik özellikler taşıyor.

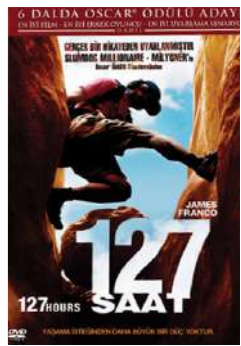


Filmde bilimin kendi içinde çatışmasını örnekleyen Marthe Keller’li sahne, bütüne herhangi bir etki yapmıyor.

ORJİNAL ADI Hereafter
YÖNETMEN Clint Eastwood
OYUNCULAR Matt Damon, Cécile De France, Frankie McLaren, George McLaren, Jay Mohr, Bryce Dallas Howard, Thierry Neuvic, Lyndsey Marshal, Marthe Keller, Derek Jacobi, Stéphane Freiss
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 124 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Warner Bros.)



Clint Eastwood’un bu hikayeyi seçmesinin ardında üstadın yaşı yatıyor olabilir mi?



127 SAAT

ORJİNAL ADI 127 Hours

YÖNETMEN Danny Boyle

OYUNCULAR James Franco,

Amber Tamblyn, Kate Mara

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 89 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Fox)

Danny Boyle,
kısıtlı bir 'malzeme'den
çok görsel bir
film çıkarmayı
bilmiş...

SON OSCAR'LARDA ADINI ALTI DALDA ADAY LİSTESİNE YAZDIRIP GECEDEDEN ELİ BOŞ dönmesine rağmen, belki de tüm 'kazanarlardan' daha fazla hatırlanacak bir film "127 Saat". Çünkü seyirciye somut anlamda öyle bir iç sıkıntısı verip öyle bir strese sokuyor ki, kendinizi kahramanın yerine koymayıp onu yalnızca seyretseniz bile bu gerilimi üstünüzden atmanız hiç kolay olmuyor. İmdb'nin 'Top 250' listesindeki yeri de sanırım bundan kaynaklanıyor.

Gerçek bir olaydan yola çıkan "127 Saat", tipik Danny Boyle temposu içinde başlayıp, öykünün nerdeyse can havliyle sunulacağına işaretlerini veriyor ama daha sonra 'sakinleyip' sarsıcı bir zemine ilerlemeyi sürdürüyor. Karşımızda, "Açık Deniz" (Open Water) benzeri bir kurtuluş mücadelesi var. Rakip, derin sular ve köpekbalıkları değil, bir kaya... "Yüzyıllardır beni mi bekledi?" dedirten bir kaya...

Çok büyük oranda tek 'mekânda', bir kaya kovuğunda geçen film, ailesiyle sorunlar yaşayan

ve hayata karşı tek başına uğraş vermek zorunda olacağını anladığımız genç bir adamın etrafında dönüyor. Tek başına çıktığı yarı turistik bir çöl yolculuğu, bazı mutlu karşılaşmaların ardından onu 'sıkıştırıyor'. Akşam buluşmak için sözleştiği iki güzel kıızı da kaybediyor, başka şeyleri de...

Allahı var, James Franco'nun rolüne eldiven gibi uyup, yükü, yani kayayı gayet iyi sırtladığı, yüzde 90'ı tek kişilik gösteri niteliğindeki filmde yönetmen Danny Boyle da kendini sık sık hissettiriyor. Bu kadar kısıtlı olması da altı çizilecek bir başka husus. Boyle, dar mekân ve alabildiğine sıkıntılı bir atmosferde nasıl hareketli bir öykü anlatılabilir konusunda da ders veriyor adeta. Filmin 'en önemli' sahnesinden söz etmeyeyim ama bir yağmur ve su baskını sahnesi var ki pür dikkat kesilmenizi öneririm. [A](#)



Müzik ve görsellik uyumu üst düzeyde.



Finalin biraz şıpın işi geldiği şeklindeki eleştiriler haklılık taşıyor.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

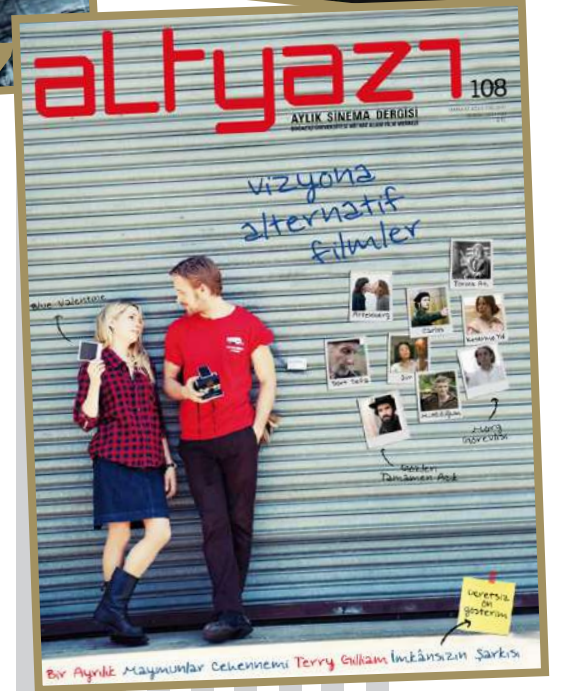
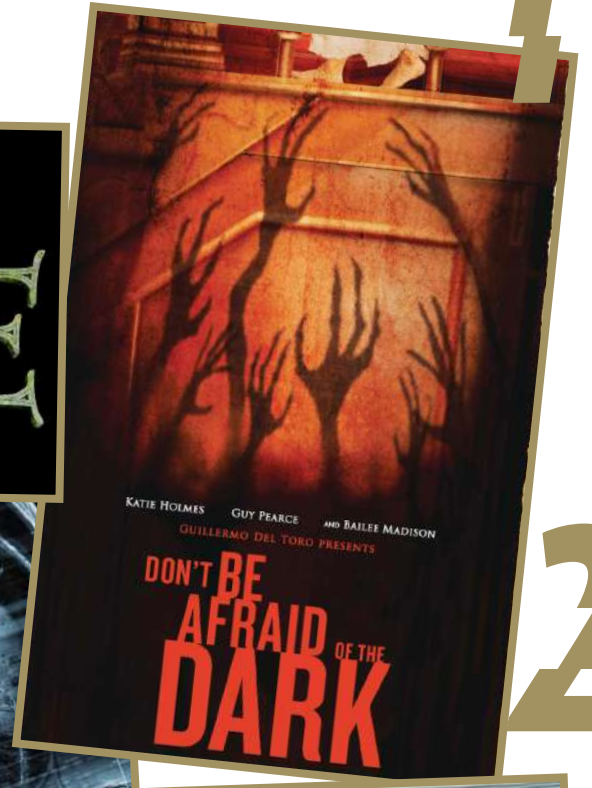
5

1

2

4

3



1 - Don't Be Afraid Of The Dark

Aynı adlı 1973 yapımı televizyon filminin Guillermo del Toro eli değmiş yeniden çevrimi, yaz sonunda gösterime giriyor. İyi korku filmi görme açlığımızı dindirecek mi bilinmez, ama Katie Holmes ve Guy Pearce'in başı çektiği kadrosuyla şimdiden iştah kabartıyor Troy Nixey'nin ilk uzun metrajlı çalışması.

2 - Alt yazı'nın

Temmuz-Ağustos 2011 sayısı

Alt yazı'nın iki aylık yaz sayısının kapak konusunu 'Vizyona Alternatif Filmler' oluşturuyor. Dergi ekibinin seçtiği ve ticari gösterime girmeyen 10 filme dair doyurucu yazıların yer aldığı bu dosya için bile edinilmesi gereken bir sayı. Tran Anh Hung ve Terry Gilliam söyleşileri de derginin bu sayısının kaynağı...

3 - Apollo 18

2 Eylül'de gösterime girecek olan film, insanlığın 'aya seyahat' etmeyi neden bıraktığı üzerine gerçekle kurmacayı iç içe geçiren bir hikaye anlatıyor. İspanyol sinemacı Gonzalo López-Gallego'nun yönettiği yapım, sezonun merakla beklenen çalışmaları arasında.

4 - İFSAK'ta Nuri Bilge Ceylan filmleri

İFSAK'ta Ali Şimşek'in eğitmenliğinde 1 Temmuz'da başlayacak olan beş haftalık Film Analizi Semineri'ne filmleriyle Nuri Bilge Ceylan konuk oluyor. Her cuma 19.30'da İFSAK binasında yapılacak olan seminer serisi süresince, katılımcılar Ceylan'ın filmlerini belli kavramlar çerçevesinde ele alarak çeşitli sorulara eğitmenleri eşliğinde yanıtlar bulmaya çalışacaklar.

5 - Brave

Pixar'ın merakla beklenen yeni harikası için bir yıl daha sabretmek gerekecek, zira filmin gösterim tarihi 22 Haziran 2012 olarak açıklandı. Seslendirme kadrosunda Kelly Macdonald, Emma Thompson, Kevin McKidd gibi isimlerin öne çıktığı animasyon, İskoç Prensesi Merida'nın serüvenlerini anlatıyor.

ROCK FM 94.5

[illegible]

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER CUMARTESİ 10.00 - 12.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00



“1937'ye kadar Amerika'ya neden hiç gitmediğimi hep merak etmişimdir.”

Alfred Hitchcock